

## Η «αποκατάσταση» μέσα από τη Θεία Κοινωνία (Κωνσταντίνα Συγκούνα, Θεολόγος)

/ [Πεμπτουσία· Ορθοδοξία-Πολιτισμός-Επιστήμες](#)



«Όταν κανείς πάει στη Θεία Λειτουργία, αξίζει μόνον να πάει για να κοινωνήσει!  
Αυτός είναι ο σκοπός του μυστηρίου αυτού!»  
π. Φιλόθεος Φάρος

Πράγματι μέσα σε λίγες λέξεις και δύο προτάσεις, ο γνωστός ποιμένας-ψυχίατρος συνοψίζει την ουσία του μυστηρίου! Πρόκειται για ένα ζωτικής σημασίας μυστήριο! Είναι πνευματική υγεία! Δε χρησιμοποιώ τη λέξη φάρμακο γιατί είναι συχνή. Χρησιμοποιώ τη λέξη «αποκατάσταση». Αποκατάσταση κοινωνική, ηθική, πνευματική και σωματική.

Πρώτον κοινωνική γιατί έχει να κάνει με μια ισορροπία που ακολουθεί ύστερα από τη θεία κοινωνία στον κοινωνικό βίο του καθενός μας. Δεύτερον ηθική γιατί προσδίδει αληθινό ήθος και όχι νόθο ηθικισμό. Τρίτον πνευματική επειδή εμπλουτίζει τον αέναο πνευματικό μας αγώνα. Και βεβαίως σωματική διότι αλλοιώνει τα σωματικά πάθη αν κανείς το ζητήσει καρδιακά από το Θεό!



Τι είναι όμως πάθος;

Πάθος είναι η δημιουργία συναισθημάτων σύγχυσης και φθοράς μέσα από τις αδυναμίες μας. Αδυναμία είναι καθετί που μας κάνει μη ζωντανούς, μη εξελισσόμενους και μη χρήσιμους. Για παράδειγμα σαρκικές αδυναμίες, αδυναμίες ματαιοδοξίας, εγωισμός, κακοήθειες και ροπή προς την ψεύτικη διασκέδαση. Μην ξεχνάμε ότι άλλο είναι η δημιουργική ψυχαγωγία και άλλο η διασκέδαση του συρμού!

Τι γίνεται όμως με τη σύγχυση και τη φθορά που δημιουργείται από τα πάθη μας;

Είναι κάτι που μας καθιστά στατικούς, ομιχλώδεις και γκρίζους (μην πω σκοτεινούς). Στατικούς γιατί δεν έχουμε αμερόληπτη και καθαρή λογική για να απαλλαγούμε από τον εαυτό που μας πάει πίσω και δεν μας προχωρά μπροστά. Ομιχλώδεις γιατί τα συναισθήματά μας δεν είναι διαυγή. Δεν έχουν αλήθεια, φως, αγάπη. Οι αδυναμίες και τα πάθη βάζουν πέπλο μπροστά από τον άνθρωπο και δεν

τον αφήνουν να κοιτά τον αληθινό εαυτό του και τον ίδιο το Θεό του. Γκρίζους διότι φθείρουν την ψυχή τα πάθη. Σου κατακερματίζουν το είναι και το αντιλαμβάνεσαι αργότερα. Σε κάνουν ευάλωτο στο κακό και εγωιστή. Για παράδειγμα η ζήλια. Όταν κάποιος ζηλοφθονεί χάνει την καλοσύνη του υπονομεύοντας τον άλλον. Είναι ευάλωτος στο να κάνει κακό σε αυτόν που ζηλεύει, γιατί απλά εγωιστικά δεν δέχεται τον άλλον ως καλύτερό του. Κατοικεί μέσα του ο εγωισμός. «Γιατί ο άλλος να είναι πιο καταξιωμένος, αγαπητός, ταλαντούχος και έξυπνος; Γιατί,γιατί,γιατί;»

Αυτό το γιατί είναι η αρχή μιας ανασφάλειας, ενός κενού που έχουμε μέσα μας όλοι. Αυτό το κενό γεμίζει σιγά σιγά με το πάθος και μας κάνει αλλοιωμένες μαριονέτες σε σκηνές δίχως να υπάρχει παιδικό γέλιο (αλήθεια και απλότητα δηλαδή).

Εκεί λοιπόν η λύση είναι η θεία κοινωνία. Η αποκατάσταση αυτής της συλλογής κενών που κάναμε στη ζωή μας... Έρχεται και συμπληρώνει τον άδειο μας χαρακτήρα, το κατακερματισμένο μας είναι, το κάθε πάθος μας, την κάθε αδυναμία μας και την επιστρέφει σε μια μετουσιωμένη, ανανεωμένη και αποκατεστημένη νέα χαρά.

Γιατί η ουσιαστική αποκατάσταση που νοιώθει κανείς μετά από τη θεια κοινωνία είναι μια συνεχής χαρά. Αρκεί να πληροί τα κριτήρια μετάνοιας και αληθινής ανάγκης επικοινωνίας.

Άνθρωποι συν-κοινωνήστε!

Αποτελέστε ένα σώμα με χαρά υπό τη σκέπη του Θεού!